

P. N. KOUTA

2002

AD TE

Puhun sukupolveni puolesta, sen loogisen kehityksen
päätepisteestä alkaen miten tyhjinä kumisemme
alkaen lopusta katsoen kun ydintämme syömme.
Tulimme kristalliöistä, hävityksen elonkorjuusta
uudemman eteen edessä kumisevan tyhjiön johtaen
uuden kulttuurin betonisilmiin yhdestä laistaen.
Toteen syöksyimme toden tyhjinä. Looginen kehitys,
looginen tausta teistä jotka olitte kuitenkin sama
jotta vasaraan tarttuen uurasti sokaiseva vasama;
Näettekö että te teitte meidät ja me puhumme teidät.

Puhun sukupolveni puolesta, sen loogisen kehityksen
ylimenosta kahteen kolmeenkin merkityksettömyydessä
uupuneiden saarnojen, yhteyden dekonstruktion edessä.
Paljastamme raadellun, ihmisen murhatun ihmisen
kertakäyttöisiä tehtaita räjähtävien silmien jaloissa
maasta maahan poljettuna tiedosta tietoon juovuksissa.
Päivittäin itkemme tyhjää verta. Looginen artifiisi,
looginen pahoinvointi. Ruumis on nyt paljaana
tyhjän hengen tyhjiössä kovasta näöstä sairaana;
Näettekö että tämän piti tapahtua ja tämä olemme me.

looginen todellisuus
väistämätön todellisuus
se huutaa haudallamme
nyt epätodellinen käsi
väistämättä mikä on
nousee mullasta huutaa

I

DENUNTIATIO

OVESTA ULOS

3.16 iltapäivällä

Kadun kulmassa kerjäläinen, ruk-ouksen rak-kauden
prostituoitu

Sanoo: "Tiedän ikuisen totuuden, jhv" vaikka ei edes tiedä olevansa
kerjäläinen.

Mainosten kohdalla muovinuket ovat *six inch soles!* tanssia muodin
skeittien: "gsm? sms!" – on kroppa ja kokis kunnossa vaikka eivät edes tiedä
You know like...

Puolivälissä katua kansitakit tulevat tunkevat niin kuin ennen
värittömässä aiheessa sadealtaassa
halveksuva kaipuu joka *silloin satulinna kaukomaan...*
Ikiseen suuntaan.

Kadun varrella laidasta laitaan; pintamodernit rutiininvetäjät ja dynaamisen
näppäret sosiofiilistelijät ja idealle hävinneet radikaalit tekijät ja
rationaalis-hahhaa-skeptiset kaikenkieltäjät
Kaiken peittävät. Ja sinä

jonka valoa kohti juoksemaan
lähden eikä katu käänny katsomaan –
yli tämän maan kuullen huudon Unohdetun
sinuun ehkä vain runoissa saavutetun.

MAANANTAIHUONE

Ja tuhkasta nousee feeniks-kello,
Hän on kyljellään maanantaihuoneessa
on pimeää
kun valot eivät ole päällä on pimeää
Kello toi työn käskyt alas huipulta: muista pyhittää
kops kops kops
Kammio muista pyhittää kahdeksan jalkaa
Iso pesä, kyljellään maanantaihuoneessa
t(s)ik t(s)ik t(s)ik
Vai neljäkolmatta jalkaa?
Tästä kammioista ei oikein näe, liikaa tuhkaa
Valon pesästä (kello raksuu) tuntee vain tämän kammion.

Kiiruhti kylkeä kammion lattiasta kaksikahdeksatta tuntia
Kolme senttiä eteenpäin siinä ajassa
Pelkän käden voimalla
Pelkän tulen voimalla
Rautamies vyörymässä palavien vuorten yli
Tähtimies kaipaamassa

Jotain merkillistä ja tarpeetonta
Tuhka putoaa
Hän on kyljellään maanantaihuoneessa
on paljon tehtävää
on tärkeää kun on paljon tehtävää
Tätä tekee mielikseen: 72 vuotta maanantaihuoneessa
Tässä valossa sitä vyörymiset seuraavaan pesään siirtää
Ja seuraavat sukupolvet kyljellään tässä kammiossa
kahdeksan kertaa kaksitoista sukupolvea
Sitä tietää eläneensä.

IHMISEN YHDEKSÄN PIIRIÄ

Ajassa tehtiin

isät meidän jotka olette kaikessa

eikö voitaisi mennä jo kotiin isä meitä väsyttää

mutta isää ei koskaan ollutkaan isän sanottiin olevan kuollut

haista ukko vittu mä lähden vetään

Mikä matka muutamassa minuutissa.

Nyt minuutti Mustan Ruoskan isku selkään mihin

nyt?

SEKUNNIN TAKANA

... ja sitten taivun minäkin sen sekunnin taakse jossa

on edellinen ottamasi askel

väärään suuntaan

osoittavat lauenneet kivekset

väärään suuntaan

ja rakkaus on Siionin raiskaama hääkakku...!

ja sielua mitataan kuin persreiän piitä...!!

on edellinen kuristamasi lapsi

eipä ollut kuin sinä –

puhkotuvin silmin ihminen ihmistä etsi

eipä ollut kuin sinä –

rää'ytään pitaalisia laupeuden petoja...!

imetään ikuisuus Ration kylmästä kyrvästä...!!

Kaikki olemme sekunnin takana kaikki sekunnin edessä

me he sisällä ulkona päällä alla, kenen pää hajoaa

alla valtavan liiskaavan mutta kenen

hän on yhä täällä.

MITÄ TUOMARI SANOI

Herää ja nouse kunhan
nouset ensin.

Katso ja kumarru kunhan
kumarrut ensin.

Tuomarin haljenneet kasvot
Peittävät ukkoseen sen joka seisoo
Joseph K:n nivelin palatsissa jonka rakensi
Huutavaan maahan.

mihin nouset on myös mihin et nouse
minkä tuomitset on myös mitä et tuomitse
 edes yksi päivä
 edes yksi päivä
 enemmän maasta
 huutavasta maasta
 aaaaaaaaaaaa

Tuomarin haljenneet kasvot
Lähehtävät ukkoseen sen joka seisoo
Epätoivon nivelin peilissä johon katsoo

Tuomarin edessä.

TÄMÄ TIE HÄVETTÄÄ

Tekojen pudotessa ajatus on aution maan ruusu,
Ajatus josta tietää kantaneensa
Itsensä himmeälle kivellet. Lopultakin korkealla! Tämä kruunu!
Pyhän matkan tuhannesta häpeästä tietää sen ansainneensa
Päänsä tuskan ylpeydestä painaa pyövelin syliin
Tekojensa unohduksessa vajota itsensä pelättyyn syliin.

Sinä päivänä temppelin lattiat hajosivat.
Katakombeissa Apollon koomassa tanssivan näin.
Uuteen tuonelaan kohti pohjaa itkumuurit katosivat
Dionysuksen kyynelin epätoivon, häpeän alttaria päin
Yksin ja särkyvänä kuin kuolemanteon henki
On sairaana ja alasti tämän kirkkopihan henki.

Sinä päivänä vuodet alkoivat uudestaan.
Ruton varjossa häpeän letargian valossa
Saapui suuri saattue...

Vestigia terrent!

Niinä päivinä tuhat häpeää rastilla merkittiin.

poiskin voi juosta kun häntä hakataan
poiskin voi katsoa kun häntä raiskataan
läheisen ahdistuksesta ei tarvitse välittää
itsensä likaamista ei tarvitse käsittää

Tuhat häpeää ihmisten silmistä heijastui.

olen antanut ylitseni kävellä ja vielä
olen jokaisen joukossa seisonut, en sitä kiellä

Katson pois

Kieltäen teidät ruusun punaisimman annan kädestä pois.

Äiti, isä elävältä muuriin haudattiin.

Tuhat häpeää kadulle ihmeteltäväksi kannettiin.

AMERICA

KÄRpänen SSEInäll-ä

Kä-HÄR-pänen

Kä kä khä RPÄne

tshihi

UKKO tuoll TIell-ä

UGGeli MUGGeli

khihi

mugGELIS mun TIEL-lä

PAM PAM

VALAkone PILIvi

bili-VEN bom-BULA

SIniPUnane o biLlvi

o

mie piän ÄETist-ä

äitsykKÄli MÄITsykkäli

tshihi

ÄETYL must TYkkää

PÄÄ LAVuaaris

piiRAKkane peän BOM-bula

MIE sen IRRot-telin

khihi

SALKKUMIES

Sai kesätöitä teurastamosta:

Punaiset kukat, hauraat silmät loistivat huojuen ympärillä
(voitko kuvitella pyhääamuna kahdeksan aikaan?)
Teurastamon jonka kirkunassa hauraat silmät
On hyväksi suojata pyhääamunakin kahdeksan aikaan.

Sirkkeli, roiske, lihaa

Ei koskaan voi ahmia liikaa – jumalainen allas
Punaista valoa joka elää, elää lasten kirkaisuista;
(miten kepeästi he pihalla tanssivatkaan!)
He vaativat syömistä! Annetaan kesä lapsillemme!

Koukku repii niskan –

Ihanaa, taas saa l-ä-j-i-ttäin lihaa pöytään
(sen ääressä voi rentoutua illan viileydessä)
Ja saa kurnia huojentavaa juomaa jota saa luontoisetuna
Työpaikalta, siellä todellinen elämä virtaa.

People are connecting.

Lihan dynamiikkaa

Ei voi koskaan korporoida liikaa – huippukoulutus
Suo kompetenssin nauttia lihatyön huikeasta tieteestä
(en ole nähnyt perhettäni kolmeen viikkoon)
Mutta kun saisi nukuttua yöllä.

Kai se on närästystä.

Heh no

Kotiäiti naapurista sentään putosi parvekkeeltaan
Ennen aikojaan ja kehuvat vielä että teki sen
Täysin omasta tahdostaan!

INVOCATIO FERMAT

Minä sanon että kun laki on laki niin se on laki

ja kaiken tämän minä olen tullut harhaksi todistamaan:

... koska haluaa lisää enää ei voi hukkoa / vesi lyö kasvojen
ylitse, vesi huuhtelee / mustan takana on taas antaa aamun
rakastaa: / kaikki virtaa, Akvamariini nousee / ja hohtavan
kesän voi avata aikaan / uusin vilvoittavin vesin maljansa
kaataa / ja tumma kivi raukeaa kahleistaan...

Kahleistaan!

Tulen siis synniksi todistamaan –

Mitä minä en näe sitä minä en näe etkä sinä näe!!!

Irrationaalisuuden harha! Minä sanon nyt että

Kaikkialla tunnetussa maailmankaikkeudessa

Värähtelyt ovat aineen ominaisuus ja että mitään mitä

Viilatut linssit ja numerot eivät näe

Ei olekaan, $x + y$ on $z:n$ teoreema, katso nyt

Eikö tämä ilmiselvä totuus jo valkene sinulle (olen todistanut

sen minulle), eikö se käännä kasvojaan sinun puoleesi että

Evoluutiosta me tulemme ja kaiken lopputuloksen mukaan

Evoluutioon me menemme – järki kehittyy a-go-go ja pelastaa

Be bop be bop hei hei oon logaritmi hei hei fysikalisti on kingi

ja usko nyt jumalauta nämä lait, tämä hauta

Maatuu sinut sisällään loppuun asti, katso nyt

Nämä merkit ja jutut tässä paperilla sen todistavat,

Sehän on selvää että vain ulkoinen todiste merkitsee, on niin kivaa

Oivaltaa (kutsu yhtälön totuutta, SE on kehitystä)

Ihmisyttä... ..

kuka sinä olet?

en tunne sinua,

olet kai harhaa, sisälläsi
on vain kummaa turhaa, höpiset
vain taikauskoa oletko

värähtelyn eksponentteja...

...

Jätä hullu minut rauhaan!

ELÄMÄN ALLAS

Account for the fact of belief.

Elämän aikoina

sukelsin altaaseen

ihanaa karamellia

Elin sen minkä vastaani otin

kartoitin

altaan euklideet

Minun suhteeni sen suhteisiin, suurempaan struktuuriin

oli *arbitraire*, merkitsijäni metabiologinen oletus

niihin nähden allas oli jopa

euhemeristinen!...!

Voin vain sanoa että

ilman altaan literaalista olemassaoloa

ei olisi olemassa sitä mistä sen viite on!... hoo!

Allegorinen tensio, teleologinen virtaus ja instituutio,

ilman selitystä ei ole funktiota uskollakaan.

Tunteen yhtenäisyys – yhtenäisyyden tunne

– turhaa preternaalista polemisointia? aivan

kuten vesikin hakee paikkaansa.

Kuun troopin näin laskevan vuorten objektiin.

Se ei tarvinnut minua.

Oi teognominen interpretantti!

tämä allas on myytti, autonominen

mutta pelkästään tämän toteaminen

jättää tyhjään

kylmään

VIISARIPALLO

joo joo kuulin katsoppa tänne / enkö kuullut no taikatykki jammasi / hou ham
hum mulla on viisaripallo / siinä on tähdet ja kenties tarot ja / enemydudet
hyppii tänne päin tarjoilee / matoja räjähdysmatoja / hyppivällä riflellä
tuplakeskellä yötä / kävelin kuuhun heheheh mihinpä muuhun / stealth unitin
panssaripisteet kakskytä / hei energyviisari se medikitti jynkytä / da da daa daa
dum dum dum / animebordista pelkkää tissihyytelöä ryönin / Tatoonen takana
tabascot zombipäille syötin / saapahan ainakin vatsansa täyteen kun

minä, tykkimestari
laserkuningas
yöhyen istuja

seinillä istuu seiniä näkemättä / jeh taas ollaan suu mutrulla / muualla on
meinstriimit, ismit ja kiljuiset kallot / täälläpä onkin viisaripallot / yksin loitsuin
kiipeilen surulehdon puilla / katekismat rupsuttaa vaan toisten suilla / enkä
minä hou ham hum piittaa / joo joo olen noi riimit rustannut / enkö ole no
chätissä oli meikä / kai sitä pitäisi muutakin tehdä eikä / äh ei ahdistaa hohda
pallo hohda / aidlaiktudain kuuntelusta maailman sätkyt / joo joo minä olen
lumisateen nähnyt / jumalauta tätä tinnitusta kun

minä, suuri maagi
levitaatiosilmä
viisarivelho

ELÄIN (ANTITEETTINEN REFLEKTIO)

Siellä kirjaston kellarissa

Puhui madoista suurin, suurempi kuin erääntymispäivänsä

Suurempi kuin jokaisella on määrätty aikansa, suurimmista suurin

Oli hän, tämä silmällä lähes erottamaton

Khthooninen vartija.

Nimetön, puhui maidon ja hunajan, heimon ja riitin kielellä –

Oli aroimmista aroin, tuli mieleen kuin ei laisinkaan

Liha jonka halu osoittaa tyhjyyteen. Todellinen todiste

että todellinen todiste;

Madon sanat riipivät valohaurainta tyhjää

Kirjaston tiedon väpinässä. *Yritä siinä sitten asioida!*

Madot ovat inhottavia!

eivätkä lainkaan eläimiä kuten me.

Väläyttävät sille kynsiään mutta pehmenneet ovat metelistä,

Evoluutiosta, ties mistä.

Vanhan avaruuden upea virta

Kuohui suurimman sisällä, haluten toisella tavalla.

(niin järjetöntä)

Suunnaton liike,

Nimetön pienuus – onko siitä riitin figuuriksi?

aivan kuten ajatuksesta tulee oleva josta tulee ajatus;

Eikö siinä ole todistetta täydeksi? Minä rakastan?

II

TRANSFUGIUM

DEKADENSSI

Niin on dekadenssi
maailmaa
rakastanut että

Hermeettinen
veljeskunta ja
sen kadenssi ja
thelema
oli että
Crowley vaalisi

Sanoi Sartre
että ollen
romantiikka on heikkoa
koska se ei
usko
niihin illuusioihin joita
se vaalii. c'est rimbaud
fiat voluntas tua
fiat voluntas tua
fiat voluntas tua

realismiaan.

ironia ja demoottinen
naurava verinen naama
skepsis ja sen uskonto
naurava verinen naama
matka maailman alasajoon
naurava verinen naama
sodomasta nousee ourobouros

RIIHI JA TÄHTI

Ristiinnaulittu hirviö juo enkelin valoa kompuroi taloon

kuistit ryskyen. Riihikehä auki rinnan matkalta.

Hän on –

Jumalan nahka hirsillä kuivuu kuulet sen pilvissä kelmeissä,

sinen piilossa. Hiljaa lyövät yksinäiset siivet.

Talo on lukittu –

urat vie pois. Viimeinen tähti aamun sumussa.

Tyhjässä pihassa kaiken muisto mutta eihän ole tyhjä -

ruumispinot. Autereen valo; jumalainen riihi.

Maailmanlopun

keinut ja polut. Ristiinnaulittu hirviö olet pyhä.

IKINÄ EN OLE OLLUT NÄIN YKSIN

Joka väkinäisellä askeleella varjot erottuvat kovin selvästi.

Joka karanneella kyyneleellä ei jaksa enää
vertakaan pois pyyhkiä:

Mä silmät luon ylös taivaaseen

katonrajassa on kalpea lankku

Ja yhteen käteni liitän

vapaana virtaa sydänsuonien jää

Haavat on auki hyönteisten tulla. Yksinäisen taajuudella

Haavat on kai muistona jonkun – lupaus

Sairaudesta ja näkemiin.

Lähetää kädet kellon maasta maahan, ei ole huoneet kuin joskus ennen...

Kuolleet kutsuvat kaltaistaan.

Kauas alas kummaa maata katsomaan

Lie hahmon haikean viimeinen matka

kauas alas

kauempaa

hyvästi-

jätöstä

Vain kahdella ovellain kolkuttaa.

Joka veistä säästää se itseään vihaa;

Sydänyö jäinen ja veriset varjot.

Joka ääniä hakee kuiskauksiin kuolee:

Ikinä en ole ollut näin yksin.

MINÄ OLEN MUSTA MAA

Nämä joet ovat keskelläni

Nämä vuodet ovat teesini

Ruska nousee

polulla tummuvalla

olenko ikinä ajatellut

Lyödä pääsi maahan terällä kiinni,

näön läpi

tehdä vääryyttä

jokaisen seurakunnan kadehtimaa

antamista,

ajatellut kuin te?

Tässä seison,

täydellinen pohjoisen kuu...

Tulet ulvovat tähtiinnousun jääpeilissä

pimeyden kasvot kun sanat ovat hukkuneet

Miles to go before I sleep.

Miles to go before I sleep.

ja antaminen valaisee veren.

Oletko ikinä ajatellut?

RUUSU

ruusu sieluun särkynyt on
 kaikkeen yhteyteen
tunnon peilinä sinkoo
 vääristynyt
kasvoista erillään kertoo

kovien äänten multaan
 siemen hautautuu
hiljaisen maan rikkaus
 nyt versominen
pilvien pihojen valtaus

kuva mihin katsookin
ja musta on valkoinen
 vuosiin vuotanut veri
 vuotamaton
sapen ja nektarin meri

ruusun lehdissä orastus
 tuskassa nautinnon
 mikään ei kai hajoa
 pahat äänet
liekkiin eivät kajoa

niin puhui se ikuisesta
 sirpaleiden syleilyyn
käskee ruusun uhraus
 kaikki on sama
ihmisyyden kruunaus

SINISALISSA

Lähteneet ovat, enkä minä syö mitä minä en syö
Sanoin heille tultuaan hyvin ajoissa samassa oven
Kääntämässä pienintäkin lusikkaa toisin päin ja
Lähteneet ovat, ja minä heille viisaudesta puhuin:

Winding unto weakness shall but make thee stronger.

Kummasti katsoivat, jos minä tiesin mitä minä tiesin
Ajattelin että tunne herkistää ja tunne turruttaa
Auringon noustessa mustana aurinkona vuorten ylle;
Kummasti katsoivat, että oikein muistilta vaatisi:

Thou dost not need travel far to find thyself.

Tuolla hohtavat, on aika tietää ja on aika unohtaa
Onko viisautta vain tunti maailman alkamisen jälkeen
Onko tunnetta katsoa uudenlaisiin tunteisiin, ne
Tuolla hohtavat, kuin hyinen viini hyisessä lasissa:

That which hath made you, forget to unforget now.

Takaa juoksevat, ei viisautta ilman surullisuutta
Ilman kaikkea muutakin vieraiden lähdettyä uuteen
Pyörteeseen tavoin raskaimmatkin pöydät kääntäen
Takaa juoksevat, valojen lepattaessa sinisalissa.

RUE JANVIER

Näinä tunteina

kävellessä vuosisadan alun talot kumartuvat kadun ylle
vaientaakseen, luulisi

liian julkean askeleen – *Achetez! Achetez!*

Kaksi kasvotonta itkee eilisestä kertoakseen.

Aurinko nousee kattojen ylle

syvää sinistä syvempää alkuääntä vasten

Laukauksia, kansakunta pyhävaatteissaan:

Ei riitä kymmenen miljoonaakaan kirkkoa

tydyttämään kauterisaation kysyntää;

tammikuussa pitäisi olla kylmempää.

Tämä on liian likaista, tämä on liian tätä.

Iloinen joukko

Juoksee täysin äänettä täysin ilman liikettä

ja on hetkessä ohi (on liian kuuma)

Henkäys Hukkuneiden merimiesten sillalla

kaukaa kolonisoiduilta meriltä; halveksuttavaa,

ne jättivät työn kesken. Henkäys, *le pipeau* –

kolme miestä, puolitoista naista ja tuntematon

määrä lapsia pyhävaatteissaan

tunnettomien merimiesten sillalla

suuri morsian, pienen pieni sulhanen –

Kapeilla kaduilla kulkee julkeasti menestyen

Muun pariskunnan pään yli,

joku kulkee yllä.

Kävellessä vuosisadan alun poreilevassa odotuksessa

Syö valtava aurinko, valtava sininen
torilla hiljaa valtavassa joukossa siihen tyhjin silmin
tuijottavat. Näinkö tämä vuosi taas alkaa.

AURUM

välillä hän pyyhki minttuteestä hikisiä huuliaan
tinginnästä väristen – kuulin algebran ja päässä huutavan auringon
helmitaulun rahistessa *Mita Herra haluaa?* säkeeseen
vyöryvän autiomaan nimettömältä ajalta värejä huokuvat verhot ja
dekanterit
joiden sädehtivät nesteet kai Djinn tuoksuvasta toismaailmasta
kantoi läpi puoli-ilman puutarhojen ja kuunsirpin
viileänsinivaloisten sävelpihojen. *Mina antaa te nama*
kai hieman virnistäen. Nyt näin
tahriintuneita värejä kirkuvaa hiekkaa ja
kahleita
ja suuni avaten näin kääreiden taakse,
eikä se ollut ääretön arvo, ei ikinä se ei ollut ollut
ääretön oikeus jonka minä tunsin, eikä se ollut ollut
uudessa maailmassa jossa kaltaiseni kolisivat puheita ja päämääriä ja
merkantilismia
ja täällä minä etsin ensimmäistä
mutta näinkin kääreiden takana värjättyä silkkoa. Nousin
taas
pöydän kumoon heittäen räksytettyjä suuttumuksia uhmaten
kaatuvia patsaita väistäen sen enempiä uutta vihaa uhkuen
kohden seuraavaa ensimmäisen ehdokasta suunnaten, tahriintumaton
kulta katseessani
tyhjätuijottajien joukosta sielun silkkietä pitkin jostain niitä

tahriintumattomia etsien. Kävelin oman ja toisten maiden
tieltä tielle, kaikki tinkivät – toiset vastaan kolisivat eikä
kukaan viimeisyydestään välittänyt. Äärimmäisestä elämästä
silloin ajassa ymmärsin ettei Djinnin lähtö koskaan
ole välttämätön. Pysyn hinnassamme.
Sina itkee menee koti.

SCYTHICON

Valkoisen jumalan tuijotus

Le Chapel Perilous

Perille et pääse etteivätkö mustat oksat viiltäisi
ettetkö mustia seiniä näkisi, ahdas ilma laskee iholle
mustaa kiveä – kuivunutta verta
Ja Attis astuu ovista sisään.

Täällä taivas nousee syvyyksiin.

Suitsukemaalaukset, enemmän kuin musta – ikuinen
kuin suuren kansan perintö joka tanssii villiä kultaa
kiertää kiertää kiertää kiertää

Tähän uhraukseen kappelin lattian pirstaloivaan
keskellä kulkijaan hengittävän metsän.

Ulostella, myrkyllä kätesi sielun keskiyöhön lyöt.

Phideaksen villisilmäisen oppilaan muovaamat
sairaista kaivoista kutsutut, suurimmasta mustasta
mustemman Persephonen kuudesta mustasta kuukaudesta
kutsumat mustaa nälkäänsä ryömivät limaiset lapset,
Nämä ornamentit ovat. Alttarin musta perintö
henkii niistä kuin ahdas suitsuke, kivettävä nauru.

Syvät perijät niin lännen kuin idän
tähän kulttiin Attiksen keskiyön unesta karauttivat...
huudat heikkoa muistoa sitä järkyttäen siitä järkyttyen
Siitä nauttien. Villin valon ekstaasi – seisot vieressäsi.

Jäät alttarille makaamaan

ottaen vastaan mustan maan lanteet suusi huutaa verta.
Kivi kävelee nyt raskaasta kullasta legioonan perintönä

ottaen sinut kappeli on mustan loistosi katedraali.

Aamun kullassa kappelin noita

pukee pirstaleet, kaivon lanteet ja kaivo on scythicon.

Veresi on scythicon. Atlaksen kullassa Attis

avaa suonensa, maailman kaivon ja juotu on scythicon.

Jumalaa on scythicon.

Niin kertoi hän minulle silmäni valkoisella valeltuani

suurimman mustan perintöä etsimään lähtiessäni;

Tappaa vihollisen, avaa suurimman

Suuren kansan musta scythicon.

KORYBANTES

kuin dervissit
me olemme dervissit
välähdys
silmä. huuma. kuri.

ase asetta vasten,
yksiseitsemän kauhusta
kuin oudon Dalin taulusta
uhrauksen, uhrauksen tuulesta

korahdus
liike. kilpi. veri.

tämä ei ole ekstaasi vaan
nouseminen
suojeluun tämä ei ole
pidättyminen
vastuuttomuudessa tämä ei ole
todellista

katsoville silmillenne.
tanssi kuolemaa vasten,
yksiseitsemän kauhusta
kuin Kybelen lanteista
olettuna, olettuna aineesta

kulta toisensa jälkeen
ase asetta vasten,
kauhistuttava kajo.

miekkatanssi

joka ei ole loppu vaan
 initiaatio
uhraukseen joka ei ole
 pidättyminen
lineaarisuudessa joka ei ole
 todellista

inhoaville silmillenne.

kuri verta vasten,

kuin dervissit

III

PRINCIPIUM

KADOTUKSENI KOHTI SINUA

Sinä katsot minuun ja katsot

uneen tuleen;

kaikkien kuilujen

(niin syvät, monet)

yllä kukkahaudat.

Äänesi, ne ovat kaikki yhtä?

Veri pimeän rattaissa.

Kävele vavisten hyiseen metsään

(syiden metsään)

ja tuli katsoo puista kadotetun

kuiluista.

Rovion rukous –

kestää.

Tämä on kadotukseni

kohti sinua.

Niin huutaa –

tunne.

Tuletko?

Auki on pihakellarin ovi

Tiedän että se on! Minä tulen, te ruumiit!

Ja sen portaat pimeät.

Alaspäin.

Tip tip tip.

Ei lahjoja, vain ruumiita. Musta määrä huoneita.

Joulun hiillos hiipuu,

silmit aukeavat. Ne nousevat.

HELVETISTÄ

Don't look at me.

Don't look at me.

Juoksin lopullista käytävää.
Et voi jättää minua näin
Jättää minua näin
Kun avaudun, sydänkäytävään.

Onko tämä valveillaolon painajainen
Parempi kuin
valveillaolon liekki?

Ruumis helvetin peiton alla.
... ?
Sinä! Will you leave your skin?

Ajatella että epäröin...
En koskaan
En koskaan tiennyt näin.

Tämän takia toit minut takaisin.
Et voi jättää minua tänne
Et voi jättää minua näin.

Konfiguraatio. Avaudin.
Onko tämän olon valve
Parempi kuin
liekeissä oleminen?

*See... it made me whole again. Now
Feel, you prayed me whole again.*

Kannoin ruumiisi toiseen huoneeseen.
Annoin, mitä näkyjä saatkaan nähdä.

Put on some music.

LAVINIA WHATELEY

Keskiyö

Ei tällaista maa pimeä ja pimeämpää mikä mäillä ei tällaista saa olla huutaakaan

Käytävä

Pian vieraat pian saapuvat tule juosten tule lentäen ha ha aa milloin ei ei päättyy

Valo huoneesta, hahmo ovella.

Tämä ei ole musta kaivo keskellä aukeaa josta nousee

Tämä on

Ilma härmistyy ja portaat, kumu on vääristynyt;

Valo huoneesta, sininen kääntyy.

Minä katson sinuun

Minä katson sinuun

Olet niin pieni mitä sinä pelkää?

Ei suuta josta

Ei näin hiljaista pimeässä olekaan

Mitä kauhuja nuo silmät ovat nähneetkään

Mitä huoneessa

Musta huuto keskellä kääntymistä

Kokous

Kongregaatio

Vääristynyt, tuijottava kaksitoista

Silmät reunan takaa, muotokuvat päättyvät

Keskiyön kongregaatio, mihin sinä nouset?

Takanasi hiljaisin sininen

Takanasi hiljaisin sininen

Ei voimaa josta

Ei tällaista yötä elossa huudakaan

Mitä näkyjä hiljaisin katse heijastaakaan

Missä minä nyt

*Sinut myöhemmin uudestaan näin, tiesin sen jo silloin. Halusit niistä eroon, niissä
öissä, ja minä suutelin ha ha aa suutasi. Mikä on unen ja valveen raja? missä
huutavat mäet taivaan pimeään? kysyin ja puoleesi käännyin. Oli evankelian katse
ja kokous, sinä päätyit keskellä käytävää. Kutsut, saavun – tässä talossa kaikki
ovat yhtä. Fhtagn...*

OHUEEN ILMAAN

Onko nyt tiistai vai marraskuu

Onko ulkona hih harmaa joka mönkii vai on itse, pihan usvaa
tunteeko se peltimies ja leijona ja variksenpelätin, siihen linnaan
ohueen ilmaan?

Kato-katoaisi marjan mustat hiukset

Paljain sukkasin sini-sini-maahan

Soreasti sytyttäisin tuli-tuli-tuikun

Onko saisinko vain jos aamulla nousta jaksaisin, pystyisiiii

Linnun ajatus häkissä,
elektrodit ohimolohkoilla;
bzzt bzzt 15 ml

ja telkeävät toisenkin oven.
Hetki sitten tuo seinä oli tulen mailla, yläkerrassa.

Liu lau liu lau la la laa tuuli tyttöä keinuttaa,
linna aamuun aukeaa
Tuudittaa lintujen soittorasiasa, messinkiä ei paha avattua saa
jos ei viereisen huoneen...

Nurin kulho siemeniä häkissä,
nelinhiipijä. Nopea.Nykivä. seinillä
hymyilee yli ruostuneen lattian. tuoli. shhSHHshhhgrgl

Höyhenenkevyt höyhenillä hirttohuoneen vieressä keinuja
huokaa. Ajatus sitten hän oli kotona, mikä me olemme hänet sieltä
pois tuomaan
missä hän sitten onnellinen onkaan, tähän todellisuuteen,
mielisairaalan ruosteeseen,
suljettujen ovien takaa viereisen huoneen ajatuksesta
Yläkerrasta.

KUOLEMA LAPSELLE

Saattue katsoi sateeseen
Nämä vanhemmat, päästä pahasta
Mustimmasta maisemasta
Vapisten ristin syyllisyyteen
Polvistukaa, kehto putoaa.
Maasta maahan pyytää kuuta kalpeaa.

Pakkanen tuli äänettä
Seimi jäätyy, kylmän tanssina
Tänä tähdettömimpänä talvena
Hämärää ja lunta kyynelittä
Hiljentykää, salama koskettaa.
Ilmasta ilmaan jakaa uutta kuolemaa.

on matka alas maahan unettomaan
pelon särkemien lasisydänten
soi tapulissa kello korkeimman taivaan
on tullut kahdeksas päivä ihmisten

Mitä Jumala luo ihminen tuhoaa.

Puhui salama,
Kohdusta koskiessaan.

Mitä Ihminen luo hänet tuhoaa.

Joulukuun aamuna
Alttari seuraa, raunioiden haamua
Kirkon tyhjän henkeä kirottua
Menneiden kuorojen kuvajaisena
Yksin kuolee, ajan yöhön haihtuakseen.
Teki Luoja lapsen salamakseen.

VALOPYLVÄITÄ

vaelsin lumessa
polven riekalein
sydämen
vaellan yhä

mustan päällä väikkyy
mustaa muuten
tuuli laulaa
kylmää kylmää

suunnat suurta hyrrää
revennyt
unennäköjä
vhiuuu vhauuu

valopylväitä
välähdys toivosta

riensin huohotin saavuin petyin

mäkättäviä ääniä ja
valopylväitä

kerran uljaita
nyt ruostuneita
keskellä mustaa
kylmää kylmää

vaelsin taas
hyrränä hulluna

vaellan yhä
saapumattomana

mustan päällä väikkyy
mustaa muuten
unet kaatuvat
hautuumaan lumeen

katson taivaalle
ehkä vaellan pinnalla maailman toisenkin

KIRVES

Nyt ääni nouse se säe suurin säihkeellä laulamaan
Ja kerro taistosta josta iski Kirves taivasiin, nousten
Siivin sinkovin maast maattomast teräksin tummin
Kaksvalost kakspimeyteen yhä säihkyvimmin sieluin.
Laski ilta kentille kuoleman, oli tauko turmasta lahja
Kuun kalpean jumalan. Kulki Kirves kalmistoon isien.
Välkehti viesti taivaalta, valo kutsui yötä katsomaan.
Ja tuli tietämään: kohoaa vimma elämän valanteossa
Vainakivien, alla valtavan Betelgeusen, kuiskailijan
Illan kumussa. Paisuu palleassa elo ankara hohkasta
Kuuman Fomalhautin, lausujan laa'an taivaanmustan.
On aamunkoin mahti Aldebaranin ain vertaamaton...
Jo kirahti kyynel Kirveenkin ajassaan näyistä näistä.
Nyt ääni nosta ne tummat istuimet isien, tähtikentät
Talviyön hiljaisen, siipies havinaa etsivän huumaan.

RIVIT LOKAISELTA KUULTA 1998...

Silmieni takana toinen maailma:

päivänpimeä, yönkirkas
kaikkien näkyjen kehä –
tämän todellisuuden antiteesi,
Uniset aihiot ja loputtomat.

Silmiesi takana sama maailma:

sinfonia muinaisten kuorojen
vaellus tähtisten tarhojen –
Pois! metsiin ja väikkyvään
Friedrichin magentaan lentämään.

Lennä kanssani.

LAMPI MÄEN LUONA

Näet kauas eikä surua enää ole.

Kuumuus tuli pehmeästi,
tuli uiden rakkauden varjossa
Ja siitä kuuli heijastuvan hiljaisen lammen
sen lammen luona aina itkevien, lammen
Rakkauden varjossa.

Kello kumisi mäellä.

Niin syvään se puhui, niin
että sävähtäin sai korviin
ajast'aikaan hiljentyneisiin.

Kesä oli polttanut aution maan,
sen kello puhui irti kahleistaan

Puoli-ilmasta pauhaten –
myyttisestä päivästä väreilevästä, tästä
Tuo rautainen aurinko.

Nousi istuin välistä puiden;
Nousi – perintönä mahtavien puiden
heitti varjoon lammen joka oli rakkaus
Viilletty.

kaislikkoportit hukumisen salit kammottava nyrkki,
taivaisiin lampi, rakk...auden varjo...

Rakkauteni varjo.

Kumu, kuumuus ja istuin
nousivat perintönä hukkumisen
heittivät lampeen surun jona rakastin
Kuten kuolleena valtaistuimeltani näin.

Minä elin.

UUDEN KRISTUKSEN AAMU

Yö on pitkä ja minä olen rakastanut sitä
Rakastan yhä tässä aamussa, Majesteetti nousee
Tuoksuen mereltä ja tummalta kalliolta,
Tummaa jyrkemmin kun kaikki virtaa
Antaa veden kannattaa, Akvamariini nousee
Kohisten viileästi aamussa, keskikesän hohteessa
Voi antautua hurmionpäivään
Sinettien avaamaan tuomiopäivään
... hei! ahh! Näetkö mitä maljasta kaadetaan?
Tunnetko miten se menee ihon alle kun ihoa ei olisikaan?
Tunnetko tämän jostakin
Oletko tullut takaisin
Syväältä aalloista, Leviathan
Koskettaa uudella vedellä
Ihmisen kosketus ja se tuoksuu yöltä
Talven kosketus enää ei voi hukkoa
Koska haluaa lisää enää ei voi hukkoa
Vesi lyö kasvojen ylitse, vesi huuhtelee
Mustan takana on taas antaa aamun rakastaa:
Kaikki virtaa, Akvamariini nousee
Ja hohtavan kesän voi avata aikaan
Uusin vilvoittavin vesin maljansa kaataa
Ja tumma kivi raukeaa kahleistaan;
Aaltojen tietää nousseen, *In Nomine Dei Nostr...*
(Veren luostarista Veren Luostariin)
Ja katso, maailmankansi on Urielin ja Saatanan
Hurmiossa alaston meriin ja taivaisiin.

IV

INVICTUS

KULKEMAA JA KASTUMAA

Näille seinille on kuollut useampikin.

Seuraan merkkejä kivissä; en tunne heitä mutta

Tunnistan.

Niskaan putoilee raskaampaa vetää päätä kumaraan

Vesi pyörteilee

Öllyä mutaa ja pian kai viimeistä,

Ei sellaista kitaa olekaan että sen estäisi

Niin raskasta vettä.

Siitä voi juoda seinillekin voi nousta huutaa

Miehestä ja suorituksesta ja kuninkaasta

Sieltä ne merkit kivillekin putoilee (seuraan)

Ontto kumina ja kastuneet koneet käynnistyvät

Kiljaisu, väkipyörät. Toisella puolen

kymmentuhatta kertaa kymmentuhatta ja tuhat kertaa tuhat

Huutavia nauvoja, täällä katsot minuun

Näen sinut merkeissäni.

Tähän maailmaan täytyy kuolla he sanoivat

Seiniltä putoillen kohti kai pian viimeistä

Huuhtelivat merkit (seuraan) ja katsoin taas

Toisella puolen aloittivat väkipyörät uudestaan.

Tämän maailman täytyy kuolla sanoit

Ja sinä olit nainen ja kuningatar

Niskani oli murtunut enkä halunnut sinua seinille enää koskaan

Tosin merkit niille taas nousivat, suoritus sekin

Tämän kulkemisen ja kastumisen paradoksi.

VEDENALAINEN KÄYTÄVÄ

Ei en tahdo uida! – *hyppää ja tuosta läpi vaan*

SE ON VEDENALAINEN KÄYTÄVÄ

Ne seinät kiemurtelevat kuin suolet,

ne hampaat ovat luuta kuin painajainen.

Ei tuo valo pelottaa! – *henkeä ja hops menoks*

SE ON VEDENALAINEN KÄYTÄVÄ

Kun silmä aukeaa niin se ahmaistaan,

kun epämuodostunut ui niin se ei ui yksin.

Ei niitä on kaikkialla! – *verta ja lihaa aina saa*

SE ON VEDENALAINEN KÄYTÄVÄ

Siinä pohjassa syödyt pimeässä pesitään,

siinä näkee ihminen ihmiselle on ihminen.

Ei tämä on unta vain! – *unessa ei voi kuolla*

SE ON VEDENALAINEN KÄYTÄVÄ

NYT KUN HE OVAT TULLEET

Näemme kohtaamisen tasangolla
vuorten takana, maatuvina vasta heränneinä
epälaumaan. Märkivät kädet Moolokin kidassa.

Näemme kohtaamisen hetkellä.

Eikä turvallisuutta enää ole, ei muistoa ajasta...
koskaan? siihen tuulena menimme maaduimme
yhden kipinän yhtenä naulittuna aiheena
tästä pois heitettynä, elon heleästä hehkusta,
valon särkynyt muotopuoli.

Näemme suunnattomina joukkoina
ruumiiden takaa, raivoisampina kuin Jumalansa
luodessaan. Näemme hirvittävin silmin.

Vuoret ovat luotu ihomme, vedet palava veremme,
ja sinä kysyt mistä on tuli ja ilma tehty
ja minä vastaan elementeistä me tulimme
ja elementit hiljentävät.

Me olemme myrskyävä energia heidän edessään,
ja meitä he tulevat tapaamaan.

Tulee aika elementtienkin laata.

Siis nyt seisaaltaan suutelemme maata.

Katsokaa kuinka he hohtavatkaan! hohdolla maatuvan ruumiin

Naulitsevissa silmissämme.

Lapseni, näemme avaruudenalun tasangolla,
(tule kirkuna kielien kuljet päältä palatsien)
näemme elämän huutavan. Kaikki muurit sortuvat.

KOLME ISTUJAA

Jos voit kuvitella seisovasi
Maanosan päällä samalla tavoin kuin seisoisit
Pihalla nähden rajat
Valtakuntien, valtioiden ja sielujen rajat
Samalla tavoin kuin vasta maailmaan tulleena pihalla maaten
Näkisi mustina pasuunoina jymisevät
Silmättömät pasuunat.

Ne valtavat rajat pitävät maailman valtavaa ääntä,
Seisoja hajoaa alkutekijöihinsä (suunta on oikea)
Seisoja Hyperboreasta Oseaniaan asti
Koudan kammiosta Macchu Picchuun asti
Xian, Valusia, Jerusalem, Antarktis
Vasta jään unettamana jonka pihoilla toisemmin
Et ole maaten vaan silmittömästi seisten
"Epätodellinen" – pää korkeammalla ja syvemmällä kuin koskaan.

Jos voit kuvitella kaiken tämän
Jos voit tietää kaiken tämän
Maan päällä
Ajattele
Mikä on pienempi kuin mielesi
Pihoilta muualla. Vartioit kaikkea kuin ihmisen kolossi.

Ja ne valtaistuimet – ne vanhemmat valtaistuimet
Jotka iskeytyvät jalkojesi eteen kaikkeuden zeniitistä

Peittävät maat varjollaan

valtavin äänin

iskeytyvät
iskeytyvät

ne kolme istujaa
kaikkeuden pasuunat
kolme istujaa

katso
katso
seisot

ALASTOMUUDEN MEKANISMIT

Teräsjanteella varustettu kello käy lakkaamatta
olipa sitten päädyt tiilikerrosten Balzac
peittämät, teologisen detaljin varjo.
Näytekaappien suunnattomat hieroglyfit, nuo
riukupihan hyvinpuetut tyydyttäjät.

Opettaja soitti harmonia,
mistä sen janteet oli tehty
ei tarvinnut mainita;
käy lankeemuksen edellä.

Fear death by water.

Vihreän meren pohjassa lopulta vaeltaja unien portilla...
Kaaoksen kirves, ja mestaus.
Nousi kalastajakuningas etäisenä voimana nähden
luisen auringon – kolmannen päivän tuulen.

Speak before your breath is done.

On teko tekijän mitta,
joten tule lähemmäksi etäinen.
Puhu lähempää. Miksi et puhu. Et peity enää.
mmmhhooh

Sinä et vielä puhu. Enkö. Pelkää lähempänä.
Lähellä on kauemman voima, alastomuuden mekanismit.
Niin tosiaan,

Opettaja soitti harmonia...

EPIPHANY

Tuntuu että pitäisi tehdä jotain.
Tee jotakin, mene ja tee, ota ja mene,
TUNNE että pitäisi tehdä jotain!

Kovasti yritin
mutta homma löi käsille
taas ja siitä huolimatta ja niin
että mitäpä minä yrittämään.

Olen tässä enkä muuksi muutu.
Haluaisin olla tuolla mutta olen sitten
täällä ja TUNNEN kaipaavani
mutta.

Oi Taikalastu,
soitathan minulle heti sitten kun olet täällä
ja sanot ja kaikkea niin
ihmetellään taasko me täällä ollaan.

Rakas päiväkirja,
tein taas tänään niin kuin en ollut ajatellut.
Toisin sanoen toisilla sanoin en ajatellut
ja väänsin sensibiliateettini solmuun enkä
minä sitten tiedä mitä outona edes tein.

Kun mennyt on mennyt niin mitä sitä seurasi ja mikä se edellinen oli?
Sick Rose (Metal Mix), Laurensius ei Blake, 2000.

Kun katson niin näen ja mietin turhia lokeroita ja
aamunkasteisia kissankelloja ja blancoa ja
persekin hikoaa – reilu tunti enää, sitten huomenna uudestaan.

Ja aina sitten huomenna uudestaan.

Ja Carpe diem! niin.

Rankaisen itseäni uskottomuudesta itseäni kohtaan.

Huomaatko, Taikalastu, sivaltavan ketjun katkeruuden?

Huomaatko, Taikalastu, virtaavan ruusun patouman?

Suspension of disbelief. Siinähan se,

aivan niin kuin, kuin on keinotekoistettukin.

Perpetuation of disbelief. Eipähän se,

lienisi sitä mitä se on jos vain MITÄ!...

Otan syvään henkeä. Katson taas.

Annan ihmisten mennä löytääkseni ihmisen.

Hengen kammioon, enemmälti

raukeentuen.

Raukeentuen.

Runonkin kirjoitin.

ALTIUS

On helppo lähteä kun tietää että lähteminen
Tuoksuu siltä samalta kahvilta, siltä samalta myllätyltä sängyltä
Kuin palaaminen ja on auringonnousun
Ensimmäisissä uusissa säteissä villinä pyörivää viherkultaa,
Villiruohoa, ja sama.

Ankara tuuli puhaltaa, äiti on kävellyt yön ulkona
Etsien piilaakson varjoon lähtenyttä lastaan, miettii
Niin kasvavat lapset yhdessä yössä. Saavun laelle,
Luonnolliset laitkaan eivät ole heränneet ja katson syvään,
Raukea sini leijailee, kiireestä en enää tunnekaan...

Sitten korkealla ajatus lähtee ja palaa
Kodista kotiin, teidän luoksenne yhä korkeammalle,
Kasvaa edessäni kaikkien luona valkokultainen ääri ja valtavuus –

Mystiikan edessä tahdon aina olla lapsi.

Latinalaisen tulivuoren reunalla
Siperialaisen astrakhanin alla (pihalla tuiskuaa)
Sumatralaisen kivitornin kärjessä
Suomalaisen vainasamaanin kammiossa
Celaeno. Magnum Innominandum.

tahdon aina olla
tiedän aina olla

Niistä jokainen, ensimmäisen paluu ja rituaali.
Meistä jokainen...

V

OPHIDIANUS

NOTE FOUND BY TABLE-KNOCKING MEN IN A CONDEMNED ARKHAM HOUSE
BEFORE THE RAZE TO ACCOMMODATE A UNITARIAN CHURCH IN AN AGE OF
SEPARATE GLANCES KNOWING

believe nothing, deny nothing:
you are what you believe, you are what you deny, so
as a whole (you)
unbelieve nothing, undeny nothing; the schism
becomes you, as everything,
as the Black Man has it in His book.

THE SPRING THAT DIED

Dear Death Notice,

I would not read you back in the season when
The swing beside the spring in our yard was still
Swinging mightily to the brisk winds of dawn. What I mean is
You would not be written just then. Okay, you were, couched
In the room where gentle specks of dust mottled the floor
Against the gentle rustling shine arriving in wisps of gold
And black shadows in the corners whispering welcomes, and
Seven seas of sparkling brooks haunted by bark pirate ships, and
I would read you with her (it is what the old like to do),
But what I mean is
It could hardly be called reading. I was just learning to write.

But now I am flaccid and taut at the same time and
The swing beside the spring in our yard is still – as is the spring.
She is gone years since and everything is being written, heavily;
Every hoary sign and blue leaden portent slows my feet down more;
I can now barely move. My flesh hangs in strips, the bones show,
I am that pile of sallow regret of which you always speak.

I concentrate (on) my tears to quill dead lilacs
Out of the cruellest land. To share the fright with you

Winter has returned and this winter is forever.

The sun hangs in the sky as if pierced by its neck
In a gambrel of God; the corrosive winds gorge on the fires
Vanishing into the earth with mother and father drowning
Their children into the electric waters of what they see.
I see none of this, I am freezing at the execution of each

Secondary perception of sharp angel and obtuse daemon
I find no respite of amid these colonnades of parched thorns.
It is the summer of winter that shall usurp the seasons.

In this land I now tremble with you together,
To share my execution with her who reads you now
That I am the knower to write this dying down.

ONCE THE LAKES CAME DOWN

Awoken once the lakes came down, I saw a morning star;
Down the window and over the fence, I set for the shore
Where shooting stars fall, the sombre purple shore
Beyond barred windows and fences of iron, the shore
Oft-scoffed. This I did not
Understand but the shimmering blue dawn and
The want of flight to see, to hear. Upon the sands a song.

A lonesome boat of first-cast stones, battered dreams, last
Blood-oared to the coven of timeless stars so long ago and
Not once since.

Anaemic ghosts watch from Lord's Manor now, 'tis their bliss
That sermon of rust, in the bosom of rust-locked gates.
Choked whimpering fading into dark...
Shadow of the cross,
No more, no more

To cower in self's loss.
Winter comes with storm of war.

Bloody mire of steel-lined boots
Clatters slowly unto gore-clotted oblivion
With remembrance of battles, of rending nails
Bled and levied to appease lowly din, now an encumbrance
Cast off the spring-soaked wanderer and his firelike suspense.
Low breathing growing in stature...
Birds cry at dawn,

No more, no more
Mere tormentable pawn.
The blood speaks like never before.

Pale sitting on a wave-shrouded rock
He speaks softly in ritual silently fallen
Morning haze rolls in with a thousand cascades
Anciently glittering, Panning what was waste;
It loves to return.
Pale turning into vermilion wings...
Sapphire serpent eyes,

No more, no more
Denying devotion thrice.
God's knell sounded out vespers of gore.

AS FAR AS I CAN

The emerald shore looked distant
As far as something that cannot look at all can
Look distant. The sun had barely risen then,
Whether it ever had set, with you and I would not
Tell that I could not spare anything
For the swim back. Unshed a world of tears now,
If you will and see that for the shedding-not
You were always the one not
Bound to get swept beneath by the old algae.
You would not wish to drown looking for me.

At the bottom of the deep green sea...
Eyes stare into bones severed and the hands
Which did it. Now the pieces are the purity they always were,
Hear the unsevered unswept: they do not weep. Currents
Of black and gold come in the darkness of darkness visible
Born, ancient currents of myst and awareness streaming

life bone connected to death bone
axe bone connected to neck bone
head bone connected to ocean bone

In the eclipse all the drapes of the undrowned were torn.
The underworld was full of such tatters, and I spoke to many
Whom I had seen on the shore we started from and where
The underworld was. O what grievous pains! Such penalties
I witnessed! Abhorrent it was to see

want bone disconnected from mind bone
pray bone disconnected from pride bone
know bone disconnected from sight bone

them bones walking around
them bones walking around

But more abhorrent still it was to see you and home there
Like you always were. I would weep for you to weep but then
Dawned the third day, and the shore would look distant;
Under a sky that will only connect nothing is distant
As far as I can see. Come severed to this shore if you will;
For even though I will always swim with you

know bone connected to pray bone
death bone connected to life bone
man bone connected to god bone

I hear your word and you shall wish to weep. I know

The emerald shore looks distant
As far as something that cannot look at all can
Look distant. The sun has barely risen,
Whether it ever has set, with me and you will not
Spare anything.

THE GIST

The one voice that speaks for man is

The one voice that speaks it all

in

of

Multiverse.

This much I of the one voice know

This much we of the elements this choir show

Above, below or inbetween

Wherein is the gist of I

to live more

your voice we die for.

“Raaka liikkuja.”

41+5 kuvan julistusta elementaarisen runokokoelman myytissä.